

Arrest

nr. 149 014 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader.

1.2 Op 5 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 10 februari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.08.2014 werd ingediend door:

Naam: M(...) Voornaam : K(...) Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen

(...)

2°worden middelen verkregen uit aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen

Als bewijs van inkomen legt de referentiepersoon de afrekening voor van zijn rustpensioen, IGO en pensioen bonus voor de maanden november en december 2013. Daarnaast legt hij ook de afrekening voor van zijn rustpensioen, IGO en pensioen bonus van januari 2014 tot en met oktober 2014. Uit deze documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon maandelijks een inkomen krijgt van 250,80 €. Het grootste gedeelte van dit pensioen kan niet in aanmerking worden genomen omdat het uit inkomensgarantie voor ouderen bestaat en dit onder de noemer 'sociale bijstand' valt. Het inkomen van de partner van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De inkomensgarantie voor ouderen die de referentiepersoon krijgt, wordt bijgepast omdat het koppel niet over het leefloon beschikt voor een persoon met gezinslast. Ze zijn als koppel dus hoe dan ook gedeeltelijk ten laste van de sociale bijstand van het Rijk. Voor zover betrokkene in het verleden en heden dus onderhouden wordt door de referentiepersoon is hij eigenlijk ook gedeeltelijk ten laste van het sociale bijstandstelsel. Dit is uiteraard niet in overeenstemming met de vereisten van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

In de mate dat de verzoekende partij in de onderdelen IV en V van haar verzoekschrift vraagt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen, stelt de Raad ambtshalve de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt: "In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten." In casu dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift als

opschrift “*Beroep tot nietigverklaring*” heeft, zodat het overeenkomstig voormeld artikel 39/82, § 3, tweede lid geacht wordt slechts een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In de mate dat de verzoekende partij de bedoeling had tevens een vordering tot schorsing in te stellen, is deze dan ook onontvankelijk. Zodoende dient ook niet te worden ingegaan op de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder mee het volgende uiteen:

“Verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

Reden van de beslissing: (...)

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken:

a) Aangaande het inkomen van de vader van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat de vader van verzoeker geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen. (...)

Dat verwerende partij rekening diende te houden met het volledige inkomen van de vader van verzoeker en dat dit bijgevolg wel degelijk gelijk is aan of hoger is dan het wettelijke referentiebedrag, bijgevolg mag de DVZ geen verder onderzoek doen naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen.

Dit werd reeds beslist door het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 121/2013 van 26.09.2013.

In casu hebben verzoeker en zijn vader dit. (...)

Arrest nr. 121/2013 van 26.09.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”

Uit het voorgaande blijkt dat, indien verwerende partij van mening is dat het inkomen van de vader van verzoeker niet voldoet, individueel en concreet dient te onderzoeken welke bestaansmiddelen zij nodig hebben.

In casu heeft verwerende partij dit niet gedaan. (...)

Indien er een zorgvuldig, individueel en grondig onderzoek verricht zou worden, blijkt dat verzoeker en zijn vader wel degelijk voldoen aan de voorwaarden m.b.t. de bestaansmiddelen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing incorrect is en flagrant voorbijgaat aan de huidige regel- en wetgeving.

De moeder van verzoeker verdient maandelijks € 1250 uit tewerkstelling en €150 aan maaltijdcheques. De vader van verzoeker heeft maandelijks recht op € 250, 80 aan IGO en €150 van zijn pensioen.

Dat zij in casu meer dan genoeg inkomen hebben om hunzelf en verzoeker te onderhouden.

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en uitgebreid onderzoek uit te voeren?

Men had minstens verzoeker kunnen contacteren om bijkomende informatie te bekomen om de situatie correct in te kunnen schatten.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om het inkomen van de vader van verzoeker echt te onderzoeken.

Verzoeker mag op zijn minst verwachten dat verwerende partij om bijkomende informatie zou vragen, indien zij geen duidelijk zicht zouden hebben op het inkomen van de vader van verzoeker. (...)

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van het inkomen van de vader van verzoeker te bekomen! (...)

Dat de ouders van verzoeker wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken! (...)

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

4.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

"Er zou bovendien geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd.

Verzoeker stelt dat er wel voldoende bestaansmiddelen zouden zijn, aangezien zijn vader maandelijks recht heeft op 250, 80 euro inkomensgarantie ouderen en 150 euro pensioen en zijn de moeder een maandelijks inkomen van 1250 euro en dienstencheques ten belope van 250, 80 euro ontvangt.

Verwerende partij had minstens om bijkomende informatie moeten vragen. Verwerende partij zou geen rekening hebben gehouden met alle elementen van het dossier, namelijk dat verzoeker goed geïntegreerd is. (...)

Dienaangaande dient nog te worden opgemerkt dat het de Belgische referentiepersoon is die ten persoonlijke titel dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Artikel 40 ter van de vreemdelingenwet is in dit opzicht duidelijk. Zoals het Grondwettelijk Hof het in haar arrest nummer 122/2013 van 26 september 2013 reeds verschillende malen aanhaalde, worden de voorwaarden aangaande de bestaansmiddelen opgelegd aan de Belgische referentiepersoon (overweging B.52.3). De stabiele en toereikende bestaansmiddelen die in overweging dienen te worden genomen, zijn die van de Belgische referentiepersoon (overweging B.55.2).

Wat betreft verzoeksters kritiek aangaande de behoefteanalyse kan worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het grootste gedeelte van het pensioen niet in aanmerking kan worden genomen omdat het uit inkomensgarantie voor ouderen bestaat en dit onder de noemer 'sociale bijstand' valt. Het inkomen van de partner van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De inkomensgarantie voor ouderen die de referentiepersoon ontvangt, wordt bijgesteld omdat het koppel niet over het leefloon beschikt voor een persoon met gezinslast. Ze zijn als koppel dus hoe dan ook gedeeltelijk ten laste van de sociale bijstand van het Rijk.

Voor zover verzoeker in het verleden en heden dus onderhouden wordt door de referentiepersoon is hij eigenlijk ook gedeeltelijk ten laste van het sociale bijstandstelsel. Dit is uiteraard niet in overeenstemming met de vereisten van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan liggen ruimschoots onder het referentiebedrag bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In casu werd derhalve wel overgegaan tot een behoefteanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoeker.

Tot slot kan verzoeker niet voorhouden dat verwerende partij hem had moeten uitnodigen bijkomende informatie over te maken. De plicht rust immers op hem en de referentiepersoon alle nuttige documenten over te maken waaruit de bestaansmiddelen kunnen blijken. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt duidelijk dat “de Belgische onderdaan (moet) aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Hij maakt overigens niet duidelijk wat hij graag had willen toevoegen aan zijn dossier, zodat hij geen belang heeft bij zijn kritiek.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.¹ Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden.” (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het eerste middel is niet ernstig.”

4.3 Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de motiveringsverplichting dient te worden vastgesteld dat uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk bekritiseert, zodat dit onderdeel van het eerste middel bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst.

Voormeld artikel 40ter, tweede lid luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;
- (...)"

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in in functie van haar Belgische vader. Overeenkomstig voormeld artikel 40ter, tweede lid dient de referentiepersoon, met name de Belgische vader van de verzoekende partij, aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt in de eerste plaats ingegaan op hetgeen de referentiepersoon als bewijs van inkomen heeft neergelegd. Hierbij wordt gesteld dat deze maandelijks een inkomen krijgt van 250,80 euro, bestaande uit een rustpensioen, "IGO" en "pensioen bonus". Vervolgens wordt aangegeven dat het grootste gedeelte van dit pensioen niet in aanmerking kan worden genomen, omdat het uit inkomensgarantie voor ouderen bestaat en dit onder de noemer 'sociale bijstand' valt. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de referentiepersoon het maandelijks bedrag vermeld in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ontvangt, en dat dit bedrag is opgebouwd uit 96,13 euro rustpensioen en 16,27 euro "pensioenbonus rust werknemer" (samengeteld is dit 112,40 euro) en 138,40 euro inkomensgarantie voor ouderen. Daargelaten de vraag of de inkomensgarantie voor ouderen in het kader van de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet in aanmerking dient te worden genomen of niet, dient te worden vastgesteld dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vervolgens gesteld wordt dat het inkomen van de partner van de referentiepersoon geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het grootste gedeelte van het pensioen van de referentiepersoon niet in aanmerking kan worden genomen. De gemachtigde zet uiteen dat de inkomensgarantie voor ouderen die de referentiepersoon krijgt, wordt bijgesteld omdat het koppel niet over het leefloon beschikt voor een persoon met gezinslast en dat zij als koppel dus hoe dan ook gedeeltelijk ten laste zijn van de sociale bijstand van het Rijk. Er wordt besloten dat voor zover de verzoekende partij in het verleden en heden dus onderhouden wordt door de referentiepersoon, zij eigenlijk ook gedeeltelijk ten laste is van het sociale bijstandstelsel en dat dit uiteraard niet in overeenstemming is met de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift uit het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, waarin onder meer gesteld wordt dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het (in artikel 40ter, tweede lid bepaalde) referentiebedrag, maar dat in dat geval overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. De verzoekende partij stelt dat, indien de gemachtigde van mening is dat het inkomen van de vader van de verzoekende partij niet voldoet, individueel en concreet dient onderzocht te worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben. Zij wijst vervolgens op het inkomen uit tewerkstelling dat haar moeder heeft en op het feit dat haar vader en moeder in casu meer dan genoeg inkomen hebben om henzelf en haar te onderhouden. Verder wijst zij er nog op dat haar ouders wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Voormeld artikel 42, § 1, tweede lid luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij loonfiches van januari tot en met september 2014 van haar moeder heeft voorgelegd en dat uit deze loonfiches blijkt dat deze ongeveer 1200 euro netto verdient.

In haar nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat het de Belgische referentiepersoon is die ten persoonlijke titel over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken,

waarna zij verwijst naar de overwegingen B.52.3 en B.55.2 uit voormeld arrest nr. 121/2013 (de verwerende partij verwijst naar arrest nr. 122/2013 van 26 september 2013, maar uit haar betoog blijkt dat zij doelt op arrest nr. 121/2013). In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de gemachtigde in de beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden zelf de partner van de referentiepersoon in zijn beoordeling heeft betrokken, daar hij stelt dat het inkomen van deze partner geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het grootste gedeelte van het pensioen van de referentiepersoon niet in aanmerking kan worden genomen, en verder gesteld wordt dat zij “*als koppel*” gedeeltelijk ten laste zijn van de sociale bijstand. In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wenst voor te houden dat met het inkomen van de moeder van de verzoekende partij geen rekening moet of mag gehouden worden, daar deze niet de referentiepersoon is, dient te worden vastgesteld dat dit een *a posteriori* motivering is, die bovendien ingaat tegen hetgeen door de gemachtigde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd beslist. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verwerende partij niet uiteenzet op welke manier uit de betrokken overwegingen van voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof moet afgeleid worden dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de referentiepersoon ten persoonlijk titel over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken. Ook door haar betoog ter terechtzitting van 28 mei 2015, waarin zij opnieuw verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof en tevens zonder verdere duiding naar “*een recent arrest van de Raad van State, Franstalige afdeling*”, maakt de verwerende partij niet duidelijk waarop haar stelling gestoeld is.

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat niet blijkt dat een zorgvuldig, individueel en grondig onderzoek naar de bestaansmiddelen werd verricht. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt slechts gesteld dat het inkomen van de partner van de referentiepersoon, zijnde de moeder van de verzoekende partij, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het grootste gedeelte van het pensioen van de referentiepersoon niet in aanmerking kan worden genomen, waarna opnieuw verwezen wordt naar de inkomensgarantie voor ouderen die de vader van de verzoekende partij ontvangt om te stellen dat de vader en de moeder als koppel hoe dan ook gedeeltelijk ten laste zijn van de sociale bijstand van het Rijk. Ook wordt gesteld dat de inkomensgarantie voor ouderen die de referentiepersoon krijgt, wordt bijgepast omdat het koppel niet over het leefloon beschikt voor een persoon met gezinslast. Daargelaten de vraag of deze laatste vaststelling correct is, dient te worden benadrukt dat, indien de gemachtigde inderdaad van mening is dat de referentiepersoon en zijn partner niet beschikken over het leefloon voor een persoon met gezinslast – dit is het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, waarvan 120 procent het zogenaamde referentiebedrag is waarnaar verwezen wordt in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet –, hij overeenkomstig voormeld artikel 42, § 1, tweede lid een behoefteanalyse dient door te voeren. De verwerende partij meent in haar nota met opmerkingen dat zulke behoefteanalyse, met name een concreet onderzoek van de individuele situatie van de verzoekende partij, werd doorgevoerd, maar de Raad ziet niet in op welke manier dit zou moeten blijken uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde leidt immers af uit het feit dat een deel van het inkomen van de vader van de verzoekende partij volgens hem sociale bijstand uitmaakt, dat de ouders van de verzoekende partij hoe dan ook gedeeltelijk ten laste vallen van de sociale bijstand, zodoende ook de verzoekende partij, voor zover zij door haar ouders onderhouden wordt, en dat dit “*uiteraard*” niet in overeenstemming is met de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit de artikelen 40ter, tweede lid en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt echter geenszins dat het volstaat dat een deel van het inkomen waarover de referentiepersoon beschikt sociale bijstand uitmaakt, opdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou voldaan zijn en opdat geen behoefteanalyse zou moeten doorgevoerd worden. Wanneer de vereiste bestaansmiddelen onbestaande zijn, dringt het onderzoek in toepassing van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid zich weliswaar niet op (*cf.* RvS 11 juni 2013, nr. 223.807), maar *in casu* wijst de verzoekende partij erop, en dit blijkt ook uit het administratief dossier, dat wel degelijk bewijzen werden voorgelegd van bestaansmiddelen en dat deze voortvloeien uit een rustpensioen en uit tewerkstelling. De gemachtigde stelt geenszins dat deze bestaansmiddelen in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen genomen worden. Zelfs indien het aandeel van de bestaansmiddelen van de vader van de verzoekende partij dat een inkomensgarantie voor ouderen uitmaakt (dit bedraagt 138,40 euro per maand) niet in aanmerking kan genomen worden – de Raad herhaalt dat hij zich hierover *in casu* niet dient uit te spreken – en zodoende ook voor de behoefteanalyse buiten beschouwing moet gelaten worden, dan nog vereist voormeld artikel 42, § 1, tweede lid dat een behoefteanalyse wordt doorgevoerd, daar ook andere bewijzen van bestaansmiddelen van de vader (ter hoogte van 112,40 euro per maand) en van de moeder (ter hoogte van ca. 1200 euro per maand) van de verzoekende partij werden voorgelegd, waarvan de gemachtigde niet aangegeven heeft dat hij deze op grond van

artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet niet in aanmerking kan nemen. Uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt echter niet dat zulke behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat, indien de gemachtigde meent dat hij niet over de nodige informatie beschikt om deze behoefteanalyse door te voeren, voormeld artikel 42, § 1, tweede lid *in fine* uitdrukkelijk bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dan ook terecht dat de gemachtigde haar had moeten contacteren om bijkomende informatie te bekomen om de situatie correct in te schatten, indien hij hierop geen duidelijk zicht zou hebben. De verwerende partij stelt in haar nota dat de plicht op de verzoekende partij en de referentiepersoon rust om alle nuttige documenten over te maken waaruit de bestaansmiddelen kunnen blijken, maar gaat hiermee voorbij aan het feit dat de verzoekende partij wel degelijk bewijzen van bestaansmiddelen van haar ouders heeft overgemaakt. Dit neemt echter niet weg dat wanneer de gemachtigde overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse dient door te voeren, hij zich indien nodig alle bescheiden en inlichtingen die nuttig zijn, kan doen overleggen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

4.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

4.5 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE